

Universitätsbibliothek Wuppertal

C. Cornelii Taciti Opera Qvæ Exstant

Tacitus, Cornelius

Antverpiae, 1668

C. Cornelii Taciti vita, honores et scripta

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1742](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1742)

C. CORNELII TACITI

VITA, HONORES

ET SCRIPTA.

CIVIS CORNELIVS Tacitus, cui vulgò P. prænomen faciunt, non illâ patriciâ Corneliâ gente, sed aliâ minùs illustri natus est, extremis, vt opinio mea fert, Ti. Claudij Imp. temporibus. Pater auusque honores gesserint, & ad remp. accesserint, necne, vt re vetustâ & incertâ nihil adfirmem: propius à vero abest, ipsum primum ius imaginis & honores in familiam non nimis illustrem intulisse. initium dignitatis illi sub Vespasiano fuit, à quo, Plinio auctore, procurator datus Gallix Belgicæ, rationes Principis administravit. quæ dignitas equestri ordini diu peculiaris fuit. Reuersus, à Tito, vt opinor, Quæsturam accepit: certè dignitatem suam quam Vespasianus inchoauerat, auctam & adiutam esse à Tito, ipse in Historiis profitetur: nec aliud suspicari est quàm Quæsturam aut si fortè Ædilitatem, quia Præturâ XIV. demum consulatu Domitiani auctus est. In quo erroris manifestus est eruditus vir, qui Domitiano IX. & Verginio Rufo II. COS. Prætorem Tacitum constituit. Nam Tacitus quidem ipse in Annali XI. disertè ait se XV. virum S. F. ac tum Prætorem ludis sæcularibus Domitiani cum curâ adfuisse. Atqui ludos sæculares à Domitiano editos A. V. C. DCCCXLI. id est quinquennio ipso posteriori quàm Vertranio placuit, ex monumentis antiquis liquidæ veritatis est. Exstant nummi non pauci cum his notis, IMP. CÆS. FLAV. DOMITIANVS. AVG. GERM. PONT. MAX. TR. POTEST. VIII. COS. XIV. LVD. SÆC. FEC. Ad consulatum deinde factis longo interuallo imperante Neruâ peruenit A. V. C. DCCCL. suffectus in locum demortui T. Verginij Rufi, illius qui delatum à Germanicis legionibus imperium constanter spreuerat. quem & defunctum pro rostris Tacitus laudauit. Exsulasse eum sub Domitiano quidam tradiderunt; magis tamen, vt opinor, pro more vulgi, qui magnis viris insignes casus ad fingere amat, quàm quòd eius rei certus auctor sit. Ego legendo non aliud comperio, quàm afuisse eum aliquot annis ab vrbe, idque eo ipso tempore quo Iulius Agricola socer eius mortem obierit COS. Pompeio Conlegâ, & Cor. Prisco, non tam exsilij necessitate, vt arbitror, quàm tædio temporum & cupidine otij. Nam quòd iidem, vt omni ex parte tam anxia diligentia constet, decennium in exsilio egisse scribunt, ac demum exorato Domitiano restitutum; Latinè vt loquar, inanis fabula est. ac credo eos homines cum hoc scriberent, indormisse bello Troiano, & illinc decennia sua sumsisse. Constat enim apud vigilantes & sobrios, Domitianum à ludis suis sæcularibus, quibus certè Tacitus Prætor Romæ adfuit, VII. dumtaxat annos vixisse, octauo conspiratione suorum occisum.

occisum. Hæc ferè
 DCCCXXX. Vespasi
 illi ad extremam a
 ros haud dubiè reli
 potem M. Claudij
 Imperatorem num
 vt Fl. Vopiscus r
 rix scribendæ ser
 orandis egisset.
 fuisse, & oratione
 Quinctilianum,
 num, M. Aptum,
 miam omnium, v
 imperium Neruæ
 quorum omnium
 morabo. Nomin
 mento, *Casi ita ap*
 primo: natalem t
 nij nepotis epist
 æqualem se Tacit
 perijt, agebat, vt
 incendium illud
 DCCCXVI. Mem
 iornatu, quod e
 tremo imperio C
 imperium Had
 Neruæ. clarum
 honos non habe

VETE
 DE
 VI

Ipsi nos pridem
 procurant.

Laudatum est V
 accessit, laudatum est

Respondit Cor

occisum. Hæc ferè in Rep. In priuatâ eius vitâ ista sunt. Vxorem duxit A. V. C. DCCCXXX. Vespasiano ux. & C. Iulio Agricola coss. Agricolaë filiam, idque illi ad extremam ætatem concors & tranquillum matrimonium fuit. Liberos haud dubiè reliquit, & ex ijs, nisi coniecturâ fallor, longo interuallo nepotem M. Claudium Tacitum, qui postea Imp. appellatus est (sic enim eum Imperatorem nummi appellant, non vt vulgus, P. Annium Tacitum) qui, vt Fl. Vopiscus refert, parentem suum appellare hunc Tacitum solet. Historiæ scribendæ senex demum vacavit, cùm reliquum ætatis in foro & causis orandis egisset. Ex Plinij epistolis & Tacitum in principibus oratoribus fuisse, & orationes aliquot edidisse, intelligimus. Æquales habuit, Fabium Quintilianum, vtrumque Plinium, Iulium Florum, Secundum, Maternum, M. Aprum, Eprum Marcellum, Vipsanium Messallam. Scripsit primum omnium, vt post docebo, Historiarum libros ab excessu Neronis ad imperium Neruæ. Deinde Annales ab Augusti excessu ad finem Neronis; quorum omnium quanta iactura & quibus locis facta sit in tempore memorabo. Nominantur & eius facetiarum libri à Fulgentio, cum hoc fragmento, *Cæsi itaque morum eclogio in filijs relicto*. Mortis eius tempus non exprimo: natalem tamen annum propemodum inueni. Odoratus sum ex Plinij nepotis epistolâ, quæ libro VII. Nam ait disertè propemodum ætate æqualem se Tacito. At Plinius incendio Vesuuini montis, quo auunculus perijt, agebat, vt ipse ait, duodeuicesimum annum. Natus ergo Plinius (nam incendium illud secundo anno Titi) non dubiè anno vrbs conditæ DCCCXVI. Memmio Regulo & Verginio Rufo coss. At Tacitus paullò maior natus, quod eadem illâ epistolâ testatum reliquit Plinius. Ergo natus extremo imperio Claudij, vel potiùs, initio Neronis: vixeritque, opinor, vel ad imperium Hadriani. Historiam quidem exorsus est scribere post mortem Neruæ. clarum, quoniam principio i. Histor. vocat Diuum Neruam. qui honos non habetur, nisi principi mortuo.

VETERVM SCRIPTORVM DE TACITO TESTIMONIA VEL EIVSDEM FRAGMENTA.

Plin. lib. VI. Nat. hist. cap. XVI.

Ipsi nos pridem vidimus eadem omnia in filio Corn. Taciti equitis R. Gallie Belgicae rationes procurantis.

Plinius Nepos lib. II. Epist. I.

Laudatus est Verginius à consule Cornelio Tacito. Nam hic felicitati eius supremus cumulus accessit, laudator eloquentissimus.

Eodem Libro, Epistol. XI.

Respondit Cornelius Tacitus eloquentissimè, & quod eximium orationi eius inest, secundis.

Libro